

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)
18. december 1992 *

I sag T-85/91,

Lilian R. Khouri, forhenværende hjælpeansat ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Bruxelles, ved advokat Jean-Noël Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Joseph Griesmar, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat Jean-Luc Fagnart, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Roberto Hayder, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

hvorunder der er nedlagt påstand om annullation af den stiltiende afvisning af sagsøgerens klage af 24. juli 1991 over Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers afslag på at ligestille sagsøgerens nevø med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne R. Schintgen og C.W. Bellamy,

justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor,

* Processprog: fransk.

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 7. juli 1992,

afsagt følgende

Dom

Sagens faktiske omstændigheder

- 1 Sagsøgeren, Lilian R. Khouri, som bor i Belgien, blev pr. 16. oktober 1990 for en tolv månedersperiode ansat i Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (heretter benævnt »Kommissionen«) som hjælpeansat. Hendes nevø, Christian Khouri, født den 7. juni 1972, har siden september 1989 været overladt i hendes varetægt af sine forældre, der bor i Libanon, på grund af de usikre forhold, som i flere år har hersket i dette land. Han er optaget på et gymnasium i Anderlecht (Belgien). Sagsøgeren har anført at være nevøens eneforsøger. Således fremhæver hun, at hun for at få sin nevø optaget i Anderlecht kommunes register over udlændinge havde været nødt til at underskrive en »underholdsforpligtelse«, hvorved hun over for den belgiske stat forpligtede sig til at påtage sig alle nevøens sundheds-, opholds- og hjemrejseudgifter. Sagsøgeren tilføjer, at hun, før hun tiltrådte tjenesten i Kommissionen, på grund af denne underholdsforpligtelse i overensstemmelse med belgisk lovgivning havde fået et skattnedslag, fordi hendes nevø blev ligestillet med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, ved beregningen af indkomstskatten. Dengang havde det socialsikringskontor, som hun var tilknyttet, endvidere udbetalt familietillæg til hende for hendes nevø.
- 2 Ved skrivelse af 20. februar 1991 til Kommissionen indgav sagsøgeren en ansøgning i henhold til artikel 90, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«), hvori hun anmodede administrationen om at ligestille hendes nevø med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, i medfør af artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag VII, hvori det hedder: *»Undtagelsesvis kan enhver person, over for hvem tjenestemanden efter lovgivningen har forsørgerpligt, såfremt denne forsørgerpligt medfører betydelige udgifter for ham, ved en særlig begrundet afgørelse truffet af ansættelsesmyndigheden på grundlag af dokumenter, der er egnede til at tjene som bevis, ligestilles med et barn, over for hvem der er forsørgerpligt.«*

3 Ved skrivelse af 24. april 1991 (fejlagtigt dateret den 24.6.1991), som sagsøgerens advokat modtog den 2. maj 1991, afviste chefen for Kommissionens kontor »Individuelle Rettigheder« sagsøgerens ansøgning. Afvisningen var begrundet som følger: *»Ifølge belgisk lovgivning er fru Khouri's nevø ikke en person, over for hvem hun har forsørgerpligt efter lovgivningen som krævet i artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag VII, og han er derfor ikke omfattet af nævnte artikel.«*

4 Den 16. maj 1991 afsagde juge de paix i Anderlecht i en sag mellem Christian Khouri som sagsøger og Lilian Khouri som sagsøgt en dom med følgende konklusion:

»...

Det underholdsbidrag, der skal betales af sagsøgte til sagsøgeren, fastsættes til 15 000 BFR om måneden; om fornødent dømmes sagsøgte til, såfremt hun indstiller betalingen af frivillige ydelser, at betale sagsøgeren 15 000 BFR om måneden i underholdsbidrag fra 1. maj 1991 ...«

Domsbegrundelsen er følgende:

...

Selv om der ikke efter lovgivningen består nogen forsørgerpligt mellem slægtninge i sidelinjen, kan det bidrag, de yder til hinandens underhold, betragtes som en naturlig forpligtelse, der kan ændres til en civilretlig forpligtelse ...

Sagsøgte har over for sin broder frivilligt forpligtet sig til at sørge for sin nevø, hvilken forpligtelse hun nu har opfyldt i knap to år.

Denne naturlige forpligtelse som følge af slægtskabsfølelse kan betragtes som frivilligt ændret af sagsøgte til en civilretlig forpligtelse, der af retten kan påbydes opfyldt, såfremt de frivillige betalinger ophører ...«.

- 5 Ved skrivelse af 24. juli 1991 til Kommissionen indbragte sagsøgeren i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, en klage over afgørelsen af 24. april 1991.
- 6 Administrationen påhørte sagsøgerens og hendes advokats forklaringer under et møde den 9. oktober 1991. Klagen af 24. juli 1991 blev ikke udtrykkeligt besvaret af Kommissionen.

Retsforhandlinger

- 7 Dette er baggrunden for, at sagsøgeren ved stævning indleveret den 26. november 1991 til Rettens Justitskontor har anlagt denne sag med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 24. april 1991.
- 8 Sagsøgeren har under den skriftlige forhandling givet afkald på retten til at afgive replik i henhold til artikel 47 i Rettens procesreglement.
- 9 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.
- 10 Den mundtlige forhandling fandt sted den 7. juli 1992. Parternes repræsentanter afgav deres mundtlige indlæg og besvarede Rettens spørgsmål.
- 11 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Annullation af afslaget på ansøgningen om, at hendes nevø sidestilles med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt.
  - Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

- 12 Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:
- Afvisning, subsidiært frifindelse.
  - Der træffes afgørelse om sagens omkostninger efter gældende regler.
- 13 I retsmødet har sagsøgeren erkendt, at der ikke var nogen tvist mellem hendes nevø og hende selv, og at hun alene var gået til jure de paix i Anderlecht for at opnå dom for, at hun efter belgisk ret havde en civilretlig forsørgerpligt.

Formaliteten

Parternes argumenter

- 14 Sagsøgte har for det første bemærket, at sagsøgeren bygger annullationspåstanden på »sagsøgtes fejlfortolkning af begrebet 'forsørgerpligt efter lovgivningen' i belgisk ret og derved på en angivelig overtrædelse af artikel 2, stk. 4, i bilag VII til tjenestemandsvedtægten«. Men ifølge sagsøgte er Retten ikke kompetent til at annullere en afgørelse om fortolkning af et nationalt begreb, hvorfor sagen bør betragtes som en sag, der udelukkende vedrører overtrædelse af artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag VII, og som derfor bør afvises.
- 15 Sagsøgte har til støtte for afvisningsindsigelsen anført, at artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag VII tillægger ansættelsesmyndigheden en skønsmæssig beføjelse til at vurdere de forhold og omstændigheder, der påberåbes til støtte for enhver ansøgning om at ligestille en person, over for hvem en tjenestemand har en lovbestemt forsørgerpligt, med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt (jf. Rettens dom af 14.12.1990, sag T-75/89, Brems mod Rådet, Sml. II, s. 899). Derfor kan afvisningen af sagsøgerens ansøgning om ligestilling ikke udgøre en overtrædelse af artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag VII, som er den eneste relevante bestemmelse i den foreliggende sag, idet nævnte artikel netop tillægger ansættelsesmyndigheden en skønsmæssig beføjelse, også selv om betingelserne for dens anvendelse er opfyldt. Det af ansættelsesmyndigheden i denne forbindelse truffne valg kan ikke i sig selv begrunde ulovlighed.

- 16 Sagsøgte udleder heraf, at der i sagen her ikke kan udøves judiciel kontrol, da der ikke er tale om at efterprøve et spørgsmål om påstået ulovlighed, men derimod om at vurdere hensigtsmæssigheden af et valg. Sagen, hvori Retten anmodes om at udtale sig om hensigtsmæssigheden af sagsøgtes brug af den skønsmæssige beføjelse, der tillægges administrationen ved ovennævnte bestemmelse, bør afvises fra påkendelse.

Retten bemærkninger

- 17 Det bemærkes, at Kommissionen har begrundet den afgørelse, ved hvilken den i medfør af artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag VII har nægtet at ligestille sagsøgerens nevø med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, med, at sagsøgeren ikke har nogen forsørgerpligt efter lovgivningen. Dette betyder, at sagsøgte ikke har udøvet den skønsmæssige beføjelse, man efter denne bestemmelse har til at vurdere de forhold og omstændigheder, der påberåbes til støtte for en ansøgning om ligestilling, men har foretaget en retlig fortolkning af en af betingelserne for en sådan ligestilling. Det følger heraf, at Retten er kompetent til at efterprøve den retlige fortolkning, Kommissionen i den foreliggende sag har foretaget af betingelsen for, at der foreligger en forsørgerpligt efter lovgivningen.
- 18 Retten finder, at for så vidt anvendelsen af en vedtægtsbestemmelse som i den foreliggende sag (se præmis 31 og 32) afhænger af anvendelsen af en retsregel, der henhører under en af medlemsstaternes retsorden, tilsiger hensynet til rettens behørig pleje og til, at vedtægten anvendes korrekt, at Rettens kontrol heraf ligeledes angår den måde, hvorpå en fællesskabsinstitutions ansættelsesmyndighed har anvendt en af medlemsstaternes nationale ret.
- 19 Det fremgår af det ovenfor anførte, at sagsøgtes afvisningsindsigelse må forkastes.

Realiteten

— *Det eneste anbringende: overtrædelse af artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag VII*

Parternes argumenter

- 20 Sagsøgeren har gjort gældende, at hun efter belgisk ret har forsørgerpligt »efter lovgivningen« over for sin nevø. Hun har til støtte for anbringendet påberåbt sig tre argumenter, for det første om ændringen af hendes »naturlige« forpligtelse over for sin nevø til en civilretlig forpligtelse; for det andet ovennævnte dom af 16. maj 1991, ved hvilken juge de paix i Anderlecht fastsatte størrelsen af hendes bidrag til udgifterne til nevøens underhold og uddannelse; og for det tredje den underholdsforpligtelse, hun underskrev til fordel for sin nevø.
- 21 Med hensyn til det første argument om ændringen af forpligtelsen har sagsøgeren anført, at hun først havde en »naturlig« forsørgerpligt over for sin nevø som følge dels af de bånd, der er mellem dem, dels af det løfte om at sørge for ham, som hun gav sin broder, barnets fader, og som følge af den forpligtelse, hun har indgået over for de belgiske myndigheder. Efter belgisk retspraksis udgør forpligtelsen til at forsørge et barn, der indgås og opfyldes frivilligt, en »naturlig« forpligtelse, som, når den er blevet opfyldt i flere år, ændres til en civilretlig forpligtelse. I retsmødet har sagsøgerens repræsentant betegnet den pågældende forpligtelse som en »kvasilegal« forpligtelse.
- 22 For så vidt angår det andet argument har sagsøgeren gjort gældende, at det fremgår af præmisserne til ovennævnte dom af 16. maj 1991, at hun faktisk efter belgisk ret har forsørgerpligt efter lovgivningen over for sin nevø i henhold til artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag VII.
- 23 Vedrørende det tredje argument har sagsøgeren forklaret, at hendes nevø kun fik tilladelse til at etablere sig i Belgien på grund af den forpligtelse, hun havde indgået til personligt at bære omkostningerne ved hans ophold i Belgien. Denne forpligtelse er indgået i henhold til lovbestemmelserne om udlændinges ophold i Belgien, nemlig artikel 3 og 11 i lov af 15. december 1980 om udlændinges adgang til landet samt deres ophold, etablering og udvisning. Ifølge sagsøgeren er denne forpligtelse

bevist på, at hun over for sin nevø har forsørgerpligt efter lovgivningen i henhold til artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag VII.

- 24 Sagsøgte har for det første anført, at der ifølge belgisk lov — som i medfør af Haag-konventionen af 24. oktober 1956 om, hvilken lov der finder anvendelse i sager om underholdspligt over for børn, finder anvendelse på den foreliggende sag — ikke består nogen forsørgerpligt mellem slægtninge i sidelinjen. Der skal sondres mellem den ret til forsørgelse, som loven indrømmer i visse tilfælde, og den »naturlige« forpligtelse til at betale for en persons underhold; en forpligtelse, som forsørgeren frivilligt kan ændre til en civilretlig forpligtelse. Sagsøgeren har ved at hævde, at hun frivilligt har omdannet en »naturlig« forpligtelse til en civilretlig forpligtelse, nødvendigvis erkendt, at hun ikke har nogen forsørgerpligt efter lovgivningen over for sin nevø.
- 25 Sagsøgte henviser derefter til de almindelige gennemførelsesbestemmelser til artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag VII, som blev vedtaget den 28. september 1989, og hvori er fastsat de objektive kriterier for ansættelsesmyndighedens ensartede udøvelse af sin skønsmæssige beføjelse på området, særlig til artikel 3, hvori det hedder: *»Ved lovhjemlet forsørgerpligt forstås en i lovgivningen udtrykkeligt fastsat forsørgerpligt mellem slægtninge eller besvogrede med undtagelse af enhver forpligtelse ifølge en aftale, en fordring uden retskraft eller et erstatningsansvar.«*
- 26 For så vidt angår argumentet vedrørende ovennævnte dom af 16. maj 1991 anfører sagsøgte for det første, at den sag, Christian Khouri havde anlagt for juge de paix, helt åbenbart ikke kunne antages til påkendelse, idet sagsøgeren ikke kunne godtgøre nogen oprindelig og aktuel interesse samt ikke kunne bevise, at hans rettigheder var alvorligt truet. Sagsøgte gør for det andet gældende, at det ved dommen med urette fastslås, at der foreligger en »naturlig« forpligtelse, idet en sådan forpligtelse efter belgisk ret er begrænset til forholdet mellem meget nære slægtninge, i praksis alene forholdet mellem søskende. Sagsøgte indvender for det tredje, at der i dommen ikke er taget hensyn til, at Christian Khouri ikke var i nød, eftersom han blev underholdt af sin faster, eller til, at han havde andre forsørgere, nemlig især sine forældre, som forsørgerbyrden først og fremmest må påhvile. Hertil kommer ifølge sagsøgte, at den pågældende dom ikke kan gøres gældende over for institutionen, da dommen kun har retskraft mellem parterne.

- 27 Skulle Retten alligevel tage hensyn til dommen af 16. maj 1991, vil sagsøgte henvende dens opmærksomhed på, at det af dommen fremgår, »at der ikke består nogen forsørgerpligt efter lovgivningen mellem slægtninge i sidelinjen«, og »at sagsøgte frivilligt over for sin broder har forpligtet sig til at sørge for sin nevø«.
- 28 Hvad angår argumentet om den af sagsøgeren underskrevne underholdsforpligtelse anfører sagsøgte, at de lovbestemmelser, som sagsøgeren har baseret sin argumentation på, nemlig bestemmelserne om, at en udlænding skal skaffe sig tilstrækkelige midler »ved lovligt at udøve indtægtsgivende virksomhed«, er uden betydning i den foreliggende sag. I virkeligheden kunne nevøen kun få tilladelse til at opholde sig i Belgien ved en afgørelse på grundlag af artikel 9 i loven af 15. december 1980, som tillægger justitsministeren skønsmæssige beføjelser på dette område. En af de betingelser, ministeren som regel kræver opfyldt for at meddele opholdstilladelse, er, at en belgisk statsborger forpligter sig til at bære udgifterne til lægebehandling, ophold og hjemrejse for den udlænding, som ansøger om opholdstilladelse. Derfor udspringer sagsøgerens forsørgerpligt over for sin nevø ikke af loven, men af aftalen mellem sagsøgeren og den belgiske stat, hvilken aftale indeholder et tredjemandsløfte i henhold til artikel 1121 i Belgiens code civil, som sagsøgeren har afgivet til fordel for sin nevø. Denne rent aftalemæssige forpligtelse kan ikke ligestilles med en forsørgerpligt efter lovgivningen i medfør af artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag VII.

Retten's bemærkninger

- 29 Det skal påpeges, at ifølge artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag VII — som i medfør af artikel 65 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber finder tilsvarende anvendelse på hjælpeansatte — kan enhver person, over for hvem tjenestemanden efter lovgivningen har forsørgerpligt, såfremt denne forsørgerpligt medfører betydelige udgifter for ham, ved en særlig afgørelse undtagelsesvis ligestilles med et barn, over for hvem der er forsørgerpligt, således at der kan udbetales børnetilskud.
- 30 Da ligestillingen af en anden person med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, har en ekstraordinær karakter, der understreges af selve ordlyden i

vedtægten, må betingelsen for, at tjenestemanden kan siges at have forsørgerpligt efter lovgivningen over for en anden person, fortolkes snævert (jf. Domstolens dom af 21.11.1974, sag 6/74, Moulijn mod Kommissionen, Sml. s. 1287).

31 Retten skal fastslå, at inspirationen til det i vedtægten anvendte begreb »forsørgerpligt efter lovgivningen« er hentet i medlemsstaternes retsordener, som ifølge loven pålægger forældre og/eller mere eller mindre nære slægtninge en gensidig forsørgerpligt. Retten finder, at det forhold, at der i artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag VII tales om begrebet forsørgerpligt efter lovgivningen, bevirker, at vedtægten alene tager sigte på en forsørgerpligt, der pålægges tjenestemanden på et retligt grundlag uafhængigt af parternes vilje og således udelukker, at der tages hensyn til forsørgerpligt ifølge en aftale, en fordring uden retskraft eller et erstatningsansvar. Følgelig har Kommissionen anvendt dette begreb rigtigt, når den i artikel 3 i de almindelige gennemførelsesbestemmelser definerer forsørgerpligt efter loven som »en i lovgivningen udtrykkeligt fastsat forsørgerpligt mellem slægtninge med undtagelse af enhver forpligtelse ifølge en aftale, en fordring uden retskraft eller et erstatningsansvar«.

32 Ifølge Domstolens faste praksis (jf. bl.a. dom af 18.1.1984, sag 327/82, Ekro, Sml. s. 107) skal ordlyden af en fællesskabsretlig bestemmelse, som ikke indeholder nogen udtrykkelig henvisning til medlemsstaternes ret med hensyn til fastlæggelsen af dens betydning og rækkevidde, normalt undergives en selvstændig fortolkning, som skal søges under hensyntagen til bestemmelsens kontekst og formålet med den pågældende ordning. Retten finder imidlertid, at selv om der ikke er nogen udtrykkelig henvisning, kan anvendelsen af fællesskabsretten i givet fald indebære en henvisning til medlemsstaternes ret, såfremt Fællesskabets retsinstanser ikke i fællesskabsretten eller almindelige fællesskabsretlige principper kan finde elementer, der gør det muligt for dem at fastlægge bestemmelsens indhold og rækkevidde ved en selvstændig fortolkning.

33 Hverken fællesskabsretten eller vedtægten giver Fællesskabets retsinstanser retningslinjer, efter hvilke de ved en selvstændig fortolkning kan fastslå indholdet og rækkevidden af en forsørgerpligt efter lovgivningen, der gør det muligt at tilkende en tjenestemand børnetilskuddet i henhold til artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag

VII. Derfor skal det klarlægges, hvilken national retsorden sagsøgeren er undergivet, og undersøges, om denne retsorden pålægger sagsøgeren en forsørgerpligt efter lovgivningen i vedtægtens forstand over for hendes nevø.

- 34 Det fremgår af sagens akter, at sagsøgeren, som er bosat i Belgien, er både belgisk og libanesisk statsborger. Selv om det må erkendes, at sagsøgeren i henhold til artikel 55 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte er ansat af Kommissionen i sin egenskab af belgisk statsborger, er hendes nevø, som ligeledes bor i Belgien, både nederlandsk og libanesisk statsborger.
- 35 Under disse omstændigheder finder Retten, at det må afklares, hvilken retsorden der finder anvendelse i den foreliggende sag, på baggrund af de lovvalgsregler, som lægges til grund af den kompetente ret. I artikel 4, stk. 1, i de almindelige gennemførelsesbestemmelser hedder det nemlig: *»Når en sag kan henføres under flere lovgivninger, træffes afgørelsen af, hvilken lovgivning der gælder, på grundlag af de regler om lovkonflikter, der anvendes af den kompetente domstol, herunder i givet fald de internationale konventioner på området, navnlig konventionen om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser vedrørende underholdspligt, undertegnet i Haag den 2. oktober 1973.«*
- 36 Det må fastslås, at sagsøgeren under henvisning til belgiske retsregler har anlagt sag ved en belgisk ret med påstand om, at det fastslås, at hun har forsørgerpligt over for sin nevø. Den belgiske ret har erklæret sig kompetent og har den 16. maj 1991 afsagt ovennævnte dom på grundlag af belgiske retsregler. Endelig henviser sagsøgte i den foreliggende sag ligeledes til belgisk ret som støtte for sin argumentation.
- 37 Under disse omstændigheder finder Retten, at lovvalget i den foreliggende sag bør træffes i henhold til de lovvalgsregler, der anvendes af de belgiske retter.

38 Det skal for det første fastslås, at konventionen om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser vedrørende underholdspligt, som blev undertegnet i Haag den 2. oktober 1973, ikke er blevet ratificeret af Kongeriget Belgien, og at konventionen om, hvilken lov der finder anvendelse i sager om underholdspligt over for børn, som blev undertegnet i Haag den 24. oktober 1956 og er ratificeret af Kongeriget Belgien, ifølge artikel 5 ikke finder anvendelse på underholdspligt mellem slægtninge i sidelinjen.

39 Retten bemærker endvidere, at den hverken i belgisk international privatret eller i belgisk retspraksis har kunnet finde nogen klar og utvetydig lovvalgsregel, der finder anvendelse på forsørgerforholdet mellem en faster og hendes nevø.

40 I betragtning af det ovenfor anførte finder Retten dog, at den i den foreliggende sag kan antage, at spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren har en forsørgerpligt efter lovgivningen i vedtægtens forstand over for sin nevø, skal afgøres efter belgisk ret, såvel på grund af sagsøgerens nationalitet og bopæl som på grund af hendes nevøs bopæl.

41 I belgisk ret findes der imidlertid ingen forsørgerpligt mellem slægtninge i sidelinjen i den ovenfor anførte betydning. De belgiske retter anerkender højst, at der mellem slægtninge i sidelinjen består en »naturlig« forpligtelse, der kan ændres til en civilretlig forpligtelse. Denne konstatering bekræftes af selve ordlyden af ovennævnte dom af 16. maj 1991, hvori det udtrykkeligt hedder, »at der ikke efter lovgivningen består nogen forsørgerpligt mellem slægtninge i sidelinjen«. Heraf følger, at den forsørgerpligt, som sagsøgeren eventuelt kan have over for sin nevø, ikke er en pligt, der er pålagt hende ved en retsregel, som er uafhængig af parternes vilje, og således ikke kan betegnes som en forsørgerpligt efter lovgivningen i vedtægtens forstand.

- 42 Med hensyn til den underholdsforpligtelse over for nevøen, som sagsøgeren har underskrevet over for de belgiske myndigheder, finder Retten ej heller, at den, selv om den kan indebære en forsørgerpligt, kan betegnes som en forsørgerpligt efter lovgivningen i vedtægtens forstand, da tjenestemanden frivilligt har underskrevet den.
- 43 Det fremgår af det ovenfor anførte, at det eneste anbringende om tilsidesættelse af artikel 2, stk. 4, i vedtægtens bilag VII ikke er berettiget. Følgelig bør sagsøgte frifindes.

Sagens omkostninger

- 44 Ifølge artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Ifølge procesreglementets artikel 88 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling)

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

García-Valdecasas

Schintgen

Bellamy

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. december 1992.

H. Jung
Justitssekretær

R. García-Valdecasas
Afdelingsformand